

Пролог

Понад дві тисячі грізних Звернень мера було розклеєно на стінах будинків у Венеції протягом однієї ночі 3 вересня. Більшість венеціанців давно цього чекали. Новий мер міста маркіз Лоріс Сибіло Лоредан (або ЛСА) уже неодноразово попереджував, що вживе рішучих і суворих заходів, і мешканці, стомившись від чуток, більше не хотіли чути про цю трикляту мармурову статую.

Проте деякі містяни і далі запевняли, що бачили, як Лев ворухив хвостом, дехто стверджував, що з його очей виривалися пульсуючі фіолетові промені, осяваючи Палац дожів і площу Сан-Марко. Проте ніхто не наслідювався відкрито говорити про те, що статуя Крилатого Лева була... живою!

Щоправда, багато хто був свідком неймовірної події, коли спекотного липневого ранку мармуровий Лев несподівано зник, а через кілька годин повернувся на своє історичне місце. Та насправді мало хто вірив, нібито важка статуя здатна летіти сама по собі: всі були впевнені, що тут не обійшлося без магії.

Незвичайна історія пішла гуляти по світу, спричиняючи в місті заворушення, які коштували мерові відставки. На його місце зі швидкістю кулі було призначено одного із найбагатших мешканців Венеції, маркіза ЛСА.

Подейкували, начебто маркіз згодився на цю посаду тільки тому, що інший дуже заможний венеціанець подарував йому за це золоту копальню.

Перше, що зробив маркіз, спираючись на більшість відданих йому людей, — спробував заспокоїти мешканців, за-

кликавши зачекати результатів призначеного ним розслідування містичного факту.

Експертам, запрошеним з усього світу для вивчення дивного феномена, не вдалося знайти відповіді, яка задовольнила б мера. Серед експертів був один оригінал, шанований англійський професор, який висловив гіпотезу про те, що Крилатий Лев був, напевно, заражений якимось вірусом.

Проте й цю версію, хоча й оригінальну, мер, поміркувавши трохи, відкинув, зрозумівши, що може спричинити нову хвилю чуток і пліток.

Саме тому Лоріс Сибіло Лоредан розпорядився розвісити на стінах міста Звернення, сподіваючись покласти край дискусіям. І він досяг результату... або майже досяг.

Насправді дива, які сталися зі знаменитим Левом, і далі хвилювали венеціанських дітей, які на власні очі бачили мармурового звіра, що летів у небі. Звичайно, вони були впевнені, що таке може статися тільки за допомогою чаклунства. Та обговорювати це їм доводилося таємно.

Так, так, таємно, бо якщо хтось заводив про це мову привселюдно, відразу ж діставав потиличника.

Шкільних учителів кидало в дрож від цієї теми, й вони з острахом чекали початку навчального року. Боялися, що діти втягнуть їх у дискусії про магію та алхімію — предмети, суворо заборонені в школі!

Тож у дітей залишався єдиний вихід: звернутися за роз'ясненнями до дівчинки, яка володіє магічними здібностями, — до Ніни де Нобілі, дівчинки Шостого Місяця, котра перемогла Зло, врятувавши разом з друзями Ческом, Додо, Роксі та Фйоре загадкову планету Ксоракс.

ЧУДЕСНИЙ ПОРЯТУНОК І СРІБНИЙ КУБИК

12 вересня об 11 годині ранку Нінина російська няня на прізвисько Безе з галасом убігла до вітальні вілли «Еспасія». Вона кинула на підлогу кошика з покупками й закричала:

— Продавець овочів шепнув мені на вухо, що бачив, як у Лева ворухиться грива. І я в це вірю! Продавець — дуже серйозна людина, це вам не дитина, йому нема сенсу верзти дурниці!

Ніна мало не вдавилася шматочком шоколаду, який саме відкусила. Згорнувши книжку з алхімії, вона зіскочила з крісла і здивовано втупилась очима в няню.

— Грива? Яка грива?

— Грива Лева. Крилатий Лев — живий! Продавець ніколи не бреше, — труснула кучериками Люба.

— Та годі тобі, Безе... — Ніні було дуже цікаво, проте вона не хотіла цього показувати няні.

— Послухай, Ніночко, мені здається, що ти добре розумієш, про що я, — мовила Люба, — тільки не кажи, що ти не маєш ніякого стосунку до тих чудес, які змусили Лева літати. Я тебе ніколи не запитувала, але тепер... тепер я хочу знати одне: цей звір... узагалі... ця статуя, вона небезпечна чи ні?

— Я не знаю. Можливо, нам ліпше не говорити про це... адже мер заборонив. Не боїшся опинитися в холодній темниці? — лукаво поцікавилася Ніна.

Люба нависла над дівчинкою всім тілом і, взявши руки в боки, суворо запитала:

— Чи не хочеш ти сказати, що я маю погодитися з Сибіло Лореданом?

— Ні, ні, зовсім ні! Цей мер мені аж ніяк не подобається. Він слизький, як хробак.

— Ага, значить, ти щось знаєш про нього?! — вигукнула Люба, дивлячись Ніні в очі.

— Я знаю тільки те, що він ділова людина і терпіти не може магії й алхімії, — відповіла Ніна, не відводячи очей.

— Пригода з Левом, мабуть, налякала навіть тебе, — підсумувала Люба. — Вислухай мене, маленька. Твій дідусь, за яким я завжди доглядала з любов'ю і який розумівся на алхімії, як ніхто інший, завше дослухався до моїх порад. Будь обережною: Крилатий Лев украй небезпечний. Можеш іти своєю дорогою, але дивися не тільки на те, що на обрії, а звертай увагу й на те, що в тебе під носом. Навіть на дрібниці, найнезначніші, вони можуть виявитися досить корисними.

Нянька ніколи ще не була такою серйозною і загадковою. Її довга промова стривожила Ніну, тож вона, опустивши очі, сказала тихо:

— Вибач, Безе. Я не всім ділюся з тобою... Про деякі речі я вважаю за ліпше не говорити, наприклад, про те, що...

Няня перебила її:

— Я не хочу знати того, про що ти не хочеш говорити. Я лише раджу тобі навчитися слухати, що кажуть інші.

А тепер повертайся до своїх книжок, а я піду в кухню. Все, що я хотіла тобі сказати, я сказала.

Люба пішла в супроводі Красунчика і Платона, які сподівалися одержати щось смачненьке, доки їхня маленька хазяйка зайнята своїми думками й не звертає на них жодної уваги.

Дівчинка думала над словами няньки: справді, хто ліпше за неї, яка провела так багато часу в стінах вілли «Еспасія», відчуває таємничий світ алхімії... Відтоді, як її Ворог Номер Один, князь Каркон, зник, віднесений морською течією, її постійно непокоїло лиш одне: чи справді він загинув? Їй не вдалося переконати себе в цьому. А що коли він якось урятувався і вже замислює жахливу помсту?

Це непокоїло її більше, ніж чутки й галас із приводу статуї Крилатого Лева, хоча завдяки цій події діти почали замислюватися й фантазувати, чого давно не робили. А це означало одне: врятування Ксоракса, світла, справді розпочалося! І Ніна мала до цього прямий стосунок. Більше того, це вона разом із другом Додо врятували Лева із морської безодні й зробили так, що він повернувся на своє історичне місце.

Та було ще й одне, що не давало їй спокою: тоді на пляжі в її руці виявився дивний пергамент із текстом угоди між звіром і Карконом. А що як Крилатий Лев і справді став слугою князя, як попереджувала її Етерея, велика Мати Всіх Алхіміків Всесвіту. Якщо це справді так, то... Каркон живий! І бридкий Маг може шкодити всім і надалі! Він у змозі вбити її, як уже вбив дідуся Мішу, який дозволив вразити себе розрядом Пандемона Морталіс, жахливої Карконової зброї, щоб не дати йому заволодіти Талдомом Люкс, магичним жезлом Шостого Місяця. Тоді на підлозі вілли «Еспасія» залишилася тільки тлінна оболонка професора, а сам

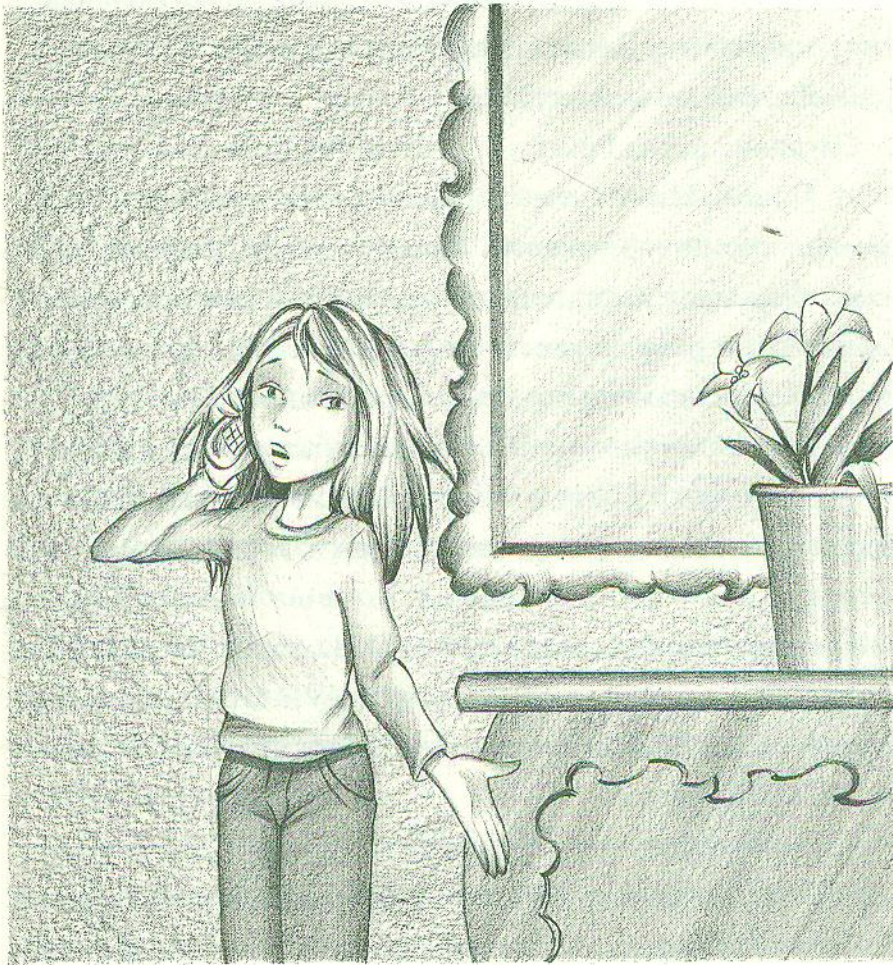
він, промовивши Фінальну Фразу і перетворившись у пучок світла, перенісся на Ксоракс.

Ніна не знала змісту цієї фрази: Етерея пояснила ввічливо, але твердо, що це — секрет, який не розголошується.

Ніні ще багато чому треба було вчитися, багато чого відкрити для себе, і підозра, що її смертельний ворог живий, не давала їй спокою.

Вона взяла мобільний телефон і зателефонувала Ческові:

— Слухай, ти не можеш із друзями поспостерігати за Левом, чи не ворушиться він?

— Ніно, я і Роксі цілу цю ніч провели поруч зі статуею. Наші батьки думають, що ми ночуємо в тебе... Із Левом усе гаразд. Він не ворухнувся, і його очі не випромінювали світла.

Голос у Ческа був стомлений — не надто хотілося цілими днями витріщатися на нещасну мармурову статую.

— Добре, добре. Та чутки не припиняються! Люба розповіла, що навіть продавець овочів, якому вона довіряє, бачив, як у Лева ворухнулася грива. Не могло так статися, що під час вашого чергування ви задрімали й не помітили цього? — наполягала на своєму Ніна.

— Якщо не довіряєш нам, можеш сама піти й почергувати, — образився Ческо, на що Ніна відповіла:

— Та годі, не гарячкуй!

Слухавку взяла Роксі:

— Привіт, Ніно, ми не зводили з нього очей. Але ти розумієш, що це небезпечно. Якщо хтось здогадається, що ми робимо, нас посадять до в'язниці. Ми дуже стомилися. І я навіть не знаю, що казати мамі, я й так подовгу не буваю вдома і боюся, що це помітять. Уявляєш, що буде?

— Звичайно, уявляю. Та хіба ваші батьки не на роботі?

— На роботі. Батьки Ческа і Додо зайняті найбільше. В їхній Маскарадній крамниці все аж горить: вони готуються до наступного карнавалу. Хоча він тільки у вересні, але вже нема відбою від замовлень. Подумай: Ческова мама має пошити тисячу жіночих суконь XVII століття, а батьки Додо — підготувати більше трьох тисяч гіпсових форм для масок з пап'є-маше!

Слухавку знову взяв Ческо:

— Вони завалені роботою по горло, але батьки є батьки! Без кінця цікавляться, де ми вештаємося цілими днями.

Вони ж знають, що школи ще закриті й навчання розпочнеться через кілька днів.

— Так, на школу не звалиш. Нотацій не уникнути. Проте пам'ятайте, нам необхідно дізнатися, чи справді загинув Каркон і чи безпечний Лев. Ксоракс має бути врятовано, і ми не можемо сидіти склавши руки, — Ніна намагалася не виказувати своєї тривоги.

— Ми дочекаємося Додо і Фйоре, які мають нас змінити. І перш ніж розійтися, трохи покрутимось біля Карконового палацу, подивимось, що там відбувається, — Ческо сказав «бувай» і відключився.

Ніна влаштувалася зручніше в кріслі в Помаранчевій залі, в одному з багатьох приміщень вілли «Еспасія», і замислилася: «Що робити?»

Її пригоди почалися вже давненько, коли кілька місяців тому професор Міша покинув Землю, доручивши внучці рятувати Ксоракс. Звичайно, четверо друзів із Джудекки допомагали їй знайти Першу Таємницю: Атанор — Непогасний Вогонь, що містив Сильний Дух Всесвіту, який Каркон намагався назавжди ув'язнити в одній зі своїх пекельних машин. Та залишалося ще три Таємниці! І якщо Каркон не загинув у морській безодні, ризик програшу був усе ще великий. Дуже великий.

Ніна рвучко підвелася й попрямувала до Зали дожа. Вона дістала з кишені скляну кулю, піднесла до заглиблення у дверях дідушевої лабораторії: двері відчинилися, і дівчинка ввійшла до кімнати.

Як завше, тут затишно горів камін, на столах стояли перегінні куби й колби, височіли гірки коштовного каміння і піраміда з зубами дракона. Вона підійшла до лабораторно-

го стола, погладила пальцями Ямбір — медальйон, що дає змогу переміщуватися в часі, і грізно стисла кулак:

— Клятий Карконе, тобі вдалося зробити точну копію мого Ямбіра, тож ти можеш іти за мною, хай би куди я вирушила. Та я тебе зупиню... присягаюсь, я тебе зупиню!

Вона засунула руку в кишеню і сильно стиснула Талдом Люкс, за яким полював лиходій Маг, щоб проникнути в таємниці Шостого Місяця і захопити владу над Галактикою Алхімідія і всім Магічним Всесвітом.

— Я не дозволю тобі навіть доторкнутися до нього, клятий князю! Талдом належав моєму дідусеві. І тільки ми, добрі алхіміки й Білі Маги, маємо право і честь використовувати його, — прошепотіла вона.

Ніна уважно оглянула лабораторію: тут нічого не змінилося. Все, як завжди, на похваті. Вона подивилася на зоряну карту, що висіла на стіні, на цятку, яка вказувала місцезнаходження Ксоракса, і в пам'яті зринула краса Шостого Місяця і фантастичні тварини, яких вона бачила під час своєї подорожі на цю планету.

Уся планета складалася зі світла, інтенсивного й веселкового. Чудовий світ, який міг зникнути назавжди. І тільки думки дітей, їхні фантазії, їхня здатність до вигадки могли врятувати планету. Та Зло і далі блокувало дитячі думки й не пропускало їх на Ксоракс. Ніні ж було призначено відкрити Таємниці, яких не вистачало: лише так фантазії дітей могли повернутися на теперішню Землю, і Шостий Місяць було б урятовано.

Нінина місія ставала з кожним днем дедалі складнішою та небезпечнішою. Дівчинка ніби чула голос Етереї, яка повторювала: «Професор Міша серед нас. Померти — не оз-